

De verwelkte begonia

Blijspel in vier bedrijven

door

JOHN CUSTOMS

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE VERWELKTE BEGONIA** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JOHN CUSTOMS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

VERA BUSMAN - café-pensionhoudster

SASKIA KRAMER - studente/serveerster

ALEX ZWART - geflipte intellectueel

HEIN de GRAAF - pensiongast

MARTIN de GRAAF - zijn broer

MARIAN HENDRIKS - pensiongaste

GERDA HENDRIKS - haar zuster

DECOR:

Het geheel speelt zich af in de zomer op het terras van Café/Pension "Het eindpunt". Op het terras staan enkele tafeltjes en zitjes. Men kan volstaan met een achterwand, waar een groot raam in zit en een deur die naar het Café c.q het Pension leidt. Deze wand kan eventueel uitgebreid worden met z.g. "Belendende percelen" en/of een tuin.

EERSTE BEDRIJF

('s middags)

Als het doek opgaat, zien we Alex verborgen achter een krant aan een tafeltje zitten. Hij beloert de broers Hein en Martin die aan een ander tafeltje hun koffie zitten te drinken. Naast hen staan twee koffers, die ze angstvallig in de gaten houden.

HEIN: Heb je nu eindelijk je koffie op, Martin? Dan kunnen we weer eens verder.

MARTIN: Rustig een beetje, Hein. De koffie is gloeiend heet. We hebben toch alle tijd?

HEIN: Dat hebben we niet, Martin! We zullen voordat het donker wordt, toch onderdak moeten hebben.

MARTIN: Nou, dan kunnen we hier toch even binnen kijken, Hein? Misschien vallen de kamers wel mee.

HEIN (*beslist*): Geen sprake van! Ik ga niet in een café wonen. En zeker niet met jou.

MARTIN: Het is toch niet in het café zelf, maar er achter, Hein.

HEIN: Maar je moet wel steeds door dat café om in je kamer te komen. Jou kennende kom je dus nooit in je kamer aan, maar blijf je halverwege steken!

MARTIN: Dat is niet waar, Hein! Ik drink geen... eh... bijna geen druppel meer.

HEIN: Nee, je werkt hele sloten tegelijk weg als je de kans krijgt! Het gaat goed zolang ik je in de gaten kan houden. Nou, schiet op met je koffie en pak je koffer. Anders kunnen we nergens meer terecht.

Van de zijkant komt Gerda op. Zij loopt fier en recht op en draagt een miniscuul klein rugzakje op haar rug. Martin zijn mond valt open van verbazing en volgt haar heel opvallend.

MARTIN (*stoot Hein aan*): Een vrouw, Hein!

GERDA (*stopt even. Scherp*): Nog nooit een vrouw gezien?! Kom op, Marian. Doorlopen! Geen aandacht aan ze schenken. (*loopt met opgeheven hoofd naar andere zijkant af*)

MARTIN: Marian? (*loopt naar zijkant*) Ik zie helemaal niets.

HEIN (*kwaad*): Martin! Kom hier.

MARTIN: Maar... Er moet nog een vrouw komen, Hein. Dat hoorde je toch? (*kijkt naar zijkant*)

HEIN: Hier zei ik! Je weet wat we afgesproken hebben. We laten ons niet met vrouwen in. En dan doen we dat ook niet! Begrepen?!

MARTIN (*benepen*): Goed Hein. (*gaat zitten*)
VERA (*vanuit het café op met een dienblad*): Hadden de heren nog iets anders willen gebruiken?
MARTIN: Graag! Ik wil weten hoeveel de kamers kosten.
HEIN: Niets! We stappen weer op. Hoeveel krijgt u van ons?
VERA: Dat wordt dan twee koffie en twee koekjes, dat is...
MARTIN: Maar.. Die koekjes waren toch zeker wel gratis, mevrouw?
VERA: Voor niets gaat de zon op, beste man. Ik moet ook leven. Dat wordt dan vijf gulden vijfenzeventig, alstublieft.
HEIN: Reken jij even af, Martin? Jij hebt het beheer over het kleine geld tot honderd gulden. (*tot Vera*) Het grote geld beheer ik, ziet u. Nou Martin, betaal.
MARTIN: Ik??... Nou ja... (*pakt portemonnaie en gaat het geld uitgebreid op tafel tellen*) Een, twee, drie, vier, vijf gulden. En een, twee, drie kwartjes. Precies gepast!
VERA: Dat zie ik. Geen cent te veel!
HEIN (*stoot Martin aan*): Doe er nog maar een kwartje bij, Martin.
MARTIN: He?... (*gaat weer tellen*) Een, twee, drie vier, vijf gulden en ...een, twee, drie kwartjes. Nee hoor. Het is goed, Hein. Zo is het toch goed, mevrouw?
VERA (*zucht*): Meer dan genoeg. Van u zal ik niet rijk worden.
MARTIN: Dat is ook niet mijn bedoeling. Het leven is al duur genoeg. Maar vijf gulden vijfenzeventig voor twee kopjes koffie vind ik nogal wat.
VERA (*droog*): Wat dacht u van die twee koekjes? Die moet u ook niet vergeten hoor.
HEIN: Zeur toch niet zo. Martin! We gaan.
MARTIN: Nou ja. Dat is per kopje koffie en koekje.. eh... even rekenen hoor... Vijf gulden vijfenzeventig gedeeld door twee... Dat kun je helemaal niet delen door twee! Hoe kan dat nou?
VERA (*ongeduldig*): Dat is twee gulden vijfenzeventig voor een kopje koffie en een koekje plus een kwartje bedieningsgeld. Zo goed, heren?!
HEIN: Oh, dan hoeft je dat kwartje niet te geven, Martin. Het zit er al bij. Nou, kom op. (*pakt zijn koffer*)
MARTIN: Eh... Maar hoeveel kosten de kamers nu, mevrouw?
HEIN (*snel*): We moeten geen kamers, Martin!
VERA (*geïnteresseerd*): Oh, zijn de heren op zoek naar kamers? Willen de heren misschien iets drinken van mij?.... Gratis hoor!
MARTIN: Hoor je dat, Hein? Gratis!
HEIN: Maakt me niets uit. Ik wil hier beslist geen kamer!
VERA: Maar ik heb prima kamers hoor. De prijs valt reuze mee. Slechts

veertig gulden per eenpersoonskamer per dag, inclusief ontbijt.

MARTIN: Maar wij willen een tweepersoonskamer. We slapen bij elkaar ziet u? Dat zijn we thuis zo gewend. Onze moeder zei altijd....

HEIN: Man! Dat gaat toch zeker niemand wat aan. We hebben hier geen tweepersoonskamer nodig. We zoeken wel verder.

VERA (*snel*): Een tweepersoonskamer? Voor slechts vijfenzestig gulden tesaam plus ontbijt natuurlijk. Mocht u de kamers permanent willen gaan gebruiken, dan vraag ik slechts vijftig gulden per dag. Dat is toch niet zo slecht, nietwaar?

MARTIN: Dat is voor niets, Hein! En kunnen we dan ook permanent koffie drinken voor niets?

VERA: Wat bedoelt u?

MARTIN: Nou... eh... Is de koffie dan gratis?

HEIN (*geïrriteerd*): Martin, pak je koffer. We gaan!

MARTIN: Weet je het zeker, Hein?

HEIN: Heel zeker. Goedemiddag, mevrouw. (*pakt zijn koffer en loopt weg*)

MARTIN: Oh... eh... Goedemiddag, mevrouw. (*snel achter Hein aan, zonder koffer*) De prijs was toch niet zo gek, Hein? (*beiden af*)

VERA (*zuchtend*): Ik kan mijn tent wel sluiten. Als ze voor die prijs al niet meer willen komen! Moet jij wat drinken, Alex?

ALEX: Nee... Nee. Mijn portemonnaie staat dat vandaag helaas niet toe.

VERA: Je bedoelt dus nooit! Het ziet er naar uit dat je op zeer korte termijn een ander onderdak zal moeten vinden. Want ik stop er *mee*! Jij bent al maanden mijn enige gast. En wat voor een! (*loopt mopperend het café in*)

ALEX: Ik zie wel. (*staat dan op en kijkt in het rond, loopt dan naar het andere tafeltje*) Dat dacht ik wel! Hij heeft het niet opgedronken. (*drinkt snel het kopje van Martin leeg*) Toch een half kopje! (*schept nu de suiker er uit met zijn vinger*) ...He?! Hij heeft zijn koffer laten staan! (*neemt snel koffer mee, kijkt weer in het rond, plaatst koffer dan naast het café en gaat weer zitten. Even later komt Martin terug gerend*)

MARTIN: Mijn koffer! Ik ben mijn koffer vergeten. (*loopt naar zijn tafeltje*) Hier stond hij toch? (*kijkt naar Alex*) Heeft u mijn koffer misschien gezien?

ALEX (*vanachter zijn krant te voorschijn*): Een koffer? Had u dan een koffer?

MARTIN: Hier! Hier naast me.

ALEX (*kijkt*): Ik zie niets.

MARTIN: Nee, dat zeg ik toch? Hij is weg! Oh, wat zal Hein daar wel

weer niet van zeggen?! En hij is al zo boos op me.

ALEX: Dat is niet zo mooi, meneer. Heeft u hem soms ergens anders laten staan?

MARTIN: Ik laat nooit iets staan! Eh.. Ik heb hem hier laten staan. Dat weet ik heel zeker.

HEIN (*met koffer weer op*): Hoe zit het nou, Martin? Heb je je koffer nu al?

MARTIN: Nee, Hein. Maar.... eh... Misschien staat hij wel binnen in het café, Hein.

HEIN: Binnen? Hij stond hier. (*kijkt naar Alex*) Weet jij er soms meer van?

ALEX: Nee... Nee. Vraagt u maar aan Vera.

HEIN: Vera?

ALEX: Ja, zo heet de eigenaresse van deze tent.

MARTIN: Ik ga wel even kijken. (*loopt naar cafedeur*)

HEIN: O nee! (*pakt Martin bij jasje*) Daar weet ik alles van. Dan kom je er ook niet meer uit. Jij blijft hier buiten en past op mijn koffer. (*schuift zijn koffer tussen de benen van Martin*) En zo blijf je staan. Begrepen?

MARTIN (*bedeesd*): Ja Hein.

HEIN: Mooi zo. (*loopt café in*)

ALEX: Wat beroerd nu, he? Wat zat er allemaal in?

MARTIN: Waar in?

ALEX: In die koffer.

MARTIN: Mijn kleren en... (*schrikt*) Mijn portefeuille met het grote geld! Oh, als Hein dat hoort...!

ALEX: Eh... Is het veel geld?

MARTIN: Ja. Wel twintigdui.... (*fel*) Dat gaat je niets aan! Waarom wil je dat weten?

ALEX: Nou... Stel, dat ik die koffer nu eens vind. Dan zou ik er wel vindersloon voor willen hebben. Dat is tien procent van de inhoud.

MARTIN: Tien procent?! Dat geef ik nooit!

ALEX: Ja... Dan vindt u die koffer vast nooit terug. Bent u mooi al het geld kwijt.

MARTIN: Ik moet hem terug vinden.... (*zijn gezicht klaart in ene op*) Wacht eens even. Dit is toch Hein zijn koffer? Al ons geld zit in deze koffer! Dat moet ik Hein vertellen. Wat zal hij trots zijn op mij. (*rent café in*)

ALEX (*even verbaasd*): Zit het geld hier in? Dat is mooi! (*pakt koffer en ruilt zichtbaar de twee koffers om. Zet dan de koffer tussen zijn benen en gaat er mee voor het café staan*) ...Ik pas er wel even op.

MARTIN (*weer naar buiten gerend*): Onze koffer! (*ziet dan Alex*) Oh

gelukkig! U heeft er op gepast. Bedankt! (*pakt zijn portemonnaie*)
Daar heeft u iets voor verdiend hoor. Alstublieft. (*trots*) Een gulden!

ALEX: Een hele gulden?!

MARTIN (*trots*): Ja. Dat valt je mee, he?

ALEX: Man! Daar kan ik nog geen kop koffie van kopen. Een hele gulden!

MARTIN: Dan koop je toch wat anders. (*dan verbaasd*) Je wilt toch niet zeggen dat het te weinig is?

ALEX: Ik zou niet durven! Het is veel te veel! Dat kan ik echt niet aannemen hoor. (*gooit gulden terug naar Martin*)

MARTIN: Te veel...?? Ja, dat is het eigenlijk ook wel. (*stopt gulden terug in portemonnaie*) Bedankt in ieder geval. (*vanuit het café komt Hein terug. Hij is woest*)

HEIN: Stommeling! Mooi dat je koffer nergens te vinden is.

MARTIN (*timide*): Ik snap het niet hoor Hein. Ik heb er echt goed opgepast. Zeg Hein? Kijk is in jouw koffer of al ons geld er nog wel in zit? Je weet maar nooit.

HEIN: Natuurlijk zit dat erin! Ik ben niet zo stom als jij. Maar voor de zekerheid haal ik het er wel uit. (*doet koffer open en snuffelt er in*) Niets! Martin! Het geld is verdwenen!

MARTIN: Hoe kan dat nou? Er is niemand in geweest. (*kijkt ook in koffer, haalt enkele kledingstukken er uit*) Verrek Hein! Dit is mijn broek. Het is mijn koffer!

HEIN: ...Jouw koffer?

MARTIN: Ja. Het is de mijne. Ik ben mijn koffer niet kwijt. Jij bent hem kwijt! Ik dacht al. Ik vergeet nooit iets.

HEIN (*razend*): Nee, nou wordt hij mooi!

MARTIN: Nou, dat vind ik helemaal niet mooi, Hein. Al ons geld zat er in. Wel twintigdui...

HEIN: Houdt je mond! Iedereen hoeft dat niet te weten. Ik ga de politie bellen. (*loopt naar café*)

MARTIN: Waarom Hein?

HEIN: Om te zeggen dat mijn koffer gestolen is natuurlijk!

MARTIN: Gestolen? Dat weet je toch niet? Je hebt hem alleen ergens laten staan.

HEIN: Oh... Jij!! (*gaat café in*)

ALEX: Nou, je vriend is nogal kwaad op je.

MARTIN: Dat is mijn vriend niet. Hein is mijn broer.

ALEX: Je broer? Hij is je zeker wel de baas, he?

MARTIN (*flink*): Helemaal niet! We hadden maar een baas en dat is onze moeder. Daarom zijn we ook op zoek naar kamers. We zijn al in de veertig moet je weten, maar onze moeder behandelde ons nog

als snotneuzen. Nou toen zei Hein op een dag tegen me: "Martin, het wordt tijd dat we de wijde wereld in trekken. Op zoek naar een nieuw begin. Pak je spaarcenten bij elkaar. We gaan". Nou, toen gingen we, he?

ALEX (*ongelovig*): Hebben jullie al die tijd bij je moeder gewoond?

MARTIN: ...Al die tijd? Ja, waarom niet? We moesten toch ergens slapen?

ALEX: Ik bedoel... Zijn jullie nooit getrouwd geweest?

MARTIN: Getrouwd? Nee... Nee. Onze moeder vond ons daar veel te jong voor. Ach, ik hoef ook geen vrouw. Ik vermaak me best met mijn broer Hein hoor.

ALEX (*lachend*): Dat is toch een heel ander soort vermaak dan met een vrouw?

MARTIN (*ongelovig*): Is dat zo? (*dan overtuigend*) Ja natuurlijk! Met onze moeder vermaakten we ons ook heel anders. Dat is waar. Ben jij ook nog steeds bij je moeder?

ALEX: Ik? Nee hoor. Ik ben al jaren op mezelf. Nou ja... Ik woon al een tijdje hier bij Vera.

MARTIN: Bij Vera...? O ja... De waardin. Ben je al lang met haar getrouwd?

ALEX (*verslikt zich*): Met haar getrouwd?! Gelukkig niet, zeg!

MARTIN: Waarom gelukkig niet? Is het zo'n haaiebaai?

ALEX: Man, dat heeft er niets mee te maken. Mijn IQ ligt ver boven dat haar. Bovendien is ze stukken ouder dan ik.

MARTIN: O ja? Zoveel scheelt dat toch niet met jou?

ALEX: Dank je! We schelen zeker wel twintig jaar, man!

MARTIN (*ongelovig*): Is dat zo? (*van de zijkant komt Gerda weer op. Ze loopt onrustig naar de andere zijkant en kijkt om zich heen. Martin tot Alex*) Daar is ze weer! (*staat op en loopt naar Gerda*) Kan ik u ergens mee helpen, mevrouw?

GERDA (*hooghartig*): Ik heb u toch niets gevraagd, wel?! (*loopt weg, al roepend*) Marian! Waar zit je toch in hemelsnaam? (*af*)

ALEX (*lachend*): Ik dacht dat je niets van vrouwen hoefde te weten? Volgens mij snak je naar ze!

MARTIN (*trots*): Nou, ik wel hoor! (*schrikt dan, kijkt om zich heen*) Niet tegen Hein vertellen hoor. Die wil daar beslist niets van weten. Hij haat vrouwen... geloof ik. Maar, ben jij ook nog bij je moeder?

ALEX: Ik? Nee hoor. Ik ben al jaren op mezelf. Nou ja... Ik woon al een tijdje hier. (*wijst naar het café*)

MARTIN: Hier? Ben je met de eigenaresse getrouwd?

ALEX (*verslikt zich*):... Met haar getrouwd?! Gelukkig niet, zeg!

MARTIN: Waarom gelukkig niet? Is het zo'n haaiebaai?

ALEX: Man, dat heeft er niets mee te maken. Mijn IQ ligt ver boven haar. Bovendien zie je toch wel dat ze een stuk ouder is dan mij!

MARTIN (*droog*): Goh, zou je ook niet zeggen. Maar.... eh... Wat is er met jouw... eh.. le... ie... nog wat... aan de hand?

HEIN (*en Vera vanuit café op, Hein somber*): Het kan nog wel een half uur duren voordat ze komen.

MARTIN: Wie Hein?

VERA: De politie, meneer de Graaf.

MARTIN: Hoe weet u dat ik de Graaf heet. Ik heb niets gezegd.

HEIN: Dat heb ik natuurlijk gezegd, Martin. Nou, wat moeten we nu? Zonder centen komen we niet erg ver.

MARTIN: Ik denk dat we maar hier moeten blijven, Hein. Heeft u nog een tweepersoonskamer over Vera? Ja, want dat weet ik weer dat u zo heet. Dat heb ik van dinges... eh... hem gehoord.

VERA: Hem is Alex. Onze superintellectueel. He, Alexander?

ALEX (*verwaand*): Dat mag je gerust wel stellen, ja. Superintellectueel. Eindelijk beoordeel je mij op mijn waarde.

VERA: En wat voor waarde! Hij is zo intelligent dat hij nog niet weet hoe hij aan zijn centen moet komen. Hij loopt al een half jaar met de huur achter.

ALEX: Dat komt omdat nog niemand van mijn capaciteiten gebruik heeft gemaakt.

VERA: Dat zullen ze ook nooit doen, als je de hele dag op het terras blijft zitten. Wel heren? Zal ik u dan maar boeken voor een overnachting?

HEIN (*bromt*): Zal wel moeten. Maar voor een nacht hoor.

MARTIN: Als we meer nachten blijven dan wordt het goedkoper, Hein. Weet je nog?

HEIN: Goedkoper of niet, iedere nacht moet betaald worden. Heb jij zoveel geld?

MARTIN (*enthousiast*): In de koffer toch! (*schrikt*) Oh... Nee. Doet u dan voorlopig maar een nacht, Vera.

VERA: Tja... Wel vooruit betalen. Een nacht is vijfenzestig gulden.

MARTIN (*denkt even na*): Vijfenzestig?... Doe dan toch maar voor meer nachten. Dan betaal ik nu vijftig gulden voor een nacht. (*geeft Vera het geld*)

VERA (*verbouwereerd*): He?... Oh... eh... dank je. (*gaat café weer in*)

HEIN: Ik zei toch een nacht, Martin?! Altijd dwars tegen je grote broer in gaan, he?!

MARTIN: Eh... Nee hoor, Hein. (*grinnikend*) Ik doe net of we meer nachten blijven en betaal maar voor een nacht. Dan heb ik toch mooi vijftien gulden voor ons uitgespaard, Hein? Nou wat zeg je van je

broer?!

ALEX: Zijn IQ ligt toch hoger dan ik dacht.

HEIN: Waar heeft hij het over?

MARTIN: Eh... Over iets wat lager of hoger ligt, maar wel weer groeit als je wat ouder wordt.

HEIN (*kwaad*): Ja, zijn we puzzeltjes aan het oplossen of zo?! Wat is dat voor onzin?

MARTIN (*kijkt van Hein naar Alex, fluistert dan tot Hein*): Ik weet het ook niet, Hein. Maar ik doe net of ik het wel weet. Anders denken ze dat we een stelletje stommerds zijn.

HEIN: Dat zullen ze toch wel denken!

MARTIN: Waarom?

HEIN: Vanwege die koffer.

MARTIN: Ja. dat was stom van je, Hein. (*snel*) Maar het komt wel goed hoor. Ze vinden hem gerust wel. Wil je wat drinken? (*kijkt in zijn portemonnaie*) Ik heb nog een, twee, drie, vier, vijf, zes...nog acht gulden vijftig, Hein.

HEIN (*schrikt*): Is dat alles?!

MARTIN: Ja Hein. De rest zit in jouw koffer. En die heb jij kwijt gemaakt.

HEIN: Ophouden, Martin!!

MARTIN: Ik zal er niet meer over beginnen, Hein. Maar als mijn centen op zijn, dan... (*haastig*) Glaasje fris, Hein?

HEIN (*bromt*): Ja, doe maar. Laten we onze laatste centen maar verbrassen!

MARTIN: Nou begin je er zelf weer over, Hein.

HEIN: Haal nu maar wat te drinken, man.

MARTIN (*verrast*): Ik?...Mag ik? (*wijst op zichzelf en naar het café*) Natuurlijk, Hein. (*rent snel het café in*)

ALEX: Slimme broer hebt u.

HEIN (*dreigend*): Wat bedoel jij daar mee, knaap?

ALEX (*schrikt*): Niets... eh.. Niets. Ik bedoel echt slim.

HEIN: Dan is het goed. Jij komt niet tussen mijn broer en mij. Je bent gewaarschuwd. Geef mij eens een stuk krant van je.

ALEX: Natuurlijk, natuurlijk. (*snel naar Hein en gaat ook bij hem zitten*)

HEIN: Daar heb ik toch niet om gevraagd, wel!

ALEX (*verbaasd*): Niet?... Maar u vroeg toch om de krant?

HEIN: Klopt. Niet of je hier ook bij me komt zitten.

ALEX: Neem me niet kwalijk zeg! (*gaat weer naar eigen tafeltje. Vanuit het café komt Martin met een glaasje fris aan zetten*)

MARTIN (*glunderend*): Alsjeblieft Hein Gratis en helemaal voor niets!

HEIN: Waar heb jij het nu weer over?

MARTIN: Gratis Hein! Je drankje. Omdat wij hier overnachten. Nou, heeft je broer dat niet even knap voor je geregeld? *(loopt weer naar café)*

HEIN: Hier blijven! Ik ken jou, he?! Dan zie ik je de hele dag niet meer terug. Ja, vanavond. Stomdronken!

MARTIN: Ik? Welnee, Hein. Ik moet mijn eigen glaasje toch nog ophalen, Hein? *(snel café in)*

HEIN: Is hij mij verdorie weer te slim af.

ALEX: Dat bedoelde ik nou net. Dat u een slimme broer hebt. *(Martin komt weer op met glas)*

HEIN *(verwonderd)*: Hij is al weer terug. Dat valt me van hem mee! Keurig, Martin.

MARTIN *(loopt naar Alex)*: Kijk eens knul. Voor jou ook een glaasje prik. Met de hartelijke groeten van Vera er bij. Ze is in een bijzondere goede bui, zei ze.

ALEX: Voor mij...? Van Vera..? *(kijkt omhoog)* Straks valt het dak van de hemel!

MARTIN: Nou, ik ga weer hoor. *(weer snel af)*

ALEX: Als het van Vera is, dan kan ik er extra van genieten. Zo scheutig is ze anders nooit. Proost, meneer.

HEIN: Mijn broer zit natuurlijk weer binnen te proosten!

Vanaf opzij komt nu Gerda weer op. Het lijkt er op of zij door loopt, totdat we Marian horen, die echter nog niet zichtbaar is.

MARIAN *(kreunend)*: Alsjeblieft... Stop nu, Gerda. Ik kan echt niet meer.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto